

СЛАДКИТЪ БАНИЧКИ

Живѣлъ нѣкога прочутъ сладкаръ. Правѣлъ най-сладкитѣ банички на свѣта. Като остарѣлъ и рѣдетѣ му почнали да треператѣ, той повикалъ момчето си и го научилъ, какъ да прави баничкитѣ. Скоро малкото сладкарче надминало по майсторство баща си.

Единъ день, като изпекло баничкитѣ, сладкарчето хапнало отъ тѣхъ да ги опита и само се учудило. Никога не било правило толкова хубави банички.

— Брей! — рекло си то, — наистина голѣмъ майсторъ съмъ станалъ. Чакай да занеса отъ тия банички на царя да ги опита.

Сложило то тавата съ баничкитѣ на главата си и трѣгнало къмъ царския палатъ. Стигнало до портитѣ и поискало да влѣзе.

— Стой! — извикали слугитѣ. — Царьтъ не приема. Грозно се е разсърдилъ. Поржча си златни обуща, а обушарьтъ ги направилъ тѣсни.

— Нищо — отговорило момчето. — Азъ му нося такива сладки банички, че като хапне отъ тѣхъ, всичкиятъ му ядъ ще мине. Пустнете ме!

— Я се махай съ твоитѣ банички! — извикали слугитѣ и изгонили сладкарчето.

Седнало то на единъ камѣкъ

предъ царския палатъ, сложило тавата съ баничкитѣ до себе си и се замислило:

— Тежко време настана! Простъ народъ се навѣди. Не разбира вече отъ сладки банички.

Но докато сладкарчето си мислило тѣй, царски гжсокъ се приближилъ тихичко и излапалъ всичкитѣ банички. Станало сладкарчето да си върви. Гледа: тавата праздна.

— Ахъ, разбойнико! — извикало то, хванало гжсока и поискало да иде при царя да се оплаче, но слугитѣ не го пустнали.

Тогава сладкарчето овило гжсока въ една кърпа и пакъ се върнало при слугитѣ.

— Пустнете ме! — казало то. — Нося на царя най-хубавитѣ златни обувки.

Зарадвали се слугитѣ. Разтичали се. Известили на царя. Царьтъ заповѣдалъ да го пустнатъ. Като вървѣло сладкарчето по царскитѣ стѣлби, гжсокътъ се обадилъ:

— С-с-с!...

— Какво е това? — запиталъ единъ отъ царскитѣ хора.

— Нищо, обущата ми скърцатъ, — отговорило сладкарчето.